

Csupa öröm olvasni...

...az állami erdőkről szóló tudósításokat

Íme:

„Jó kezekben az állami erdők”

(Az állami erdők Magyarországon
Kiadják az ÁPV Zrt. erdészeti társaságai
Megjelent: 160 ezer példányban • 2007 június)

„Jól teljesítettek a részvénytársaságok”

(Erdészeti Lapok 2007 szeptember
Beszélgetés Koleszár Istvánnal, az ÁPV Zrt.
ügyvezető igazgatójával)

„– Méréletet vonva a vagyonnevelő
tevékenységeről, hogyan ítéli meg a múlt
évet?”

– Rendkívül pozitívan, ahogy az
előtte lévő időszakot is.”

* * *

Az egyik „bizonyítványt” az egyes
erdészeti részvénytársaságok, a másikat
maga az őket felügyelő ÁPV Zrt. adta ki.
Jellemzőjük, hogy az összes szervezet
nagyon-nagyon meg van elégedve - ön-
magával.

Nincs is ezzel semmi baj; öröm ol-
vasni, hogy jó kezekben vannak az álla-
mi erdők. Holmi álszerénységre semmi
szükség!

Ám egy területen mégis túlzott sze-
rényességnek lehetünk tanúi. Az „ered-
mények” felsorolásából kimaradt
ugyanis, hogy mennyi erdei drótkerítést
„sikerült” felépíteni. Nem kis tétel pedig
ez; hozzávetőleges számításom szerint
a kerítések körülémék a Földgolyót.

Ugyan hol az a „bőségszaru”, amely-
ben a megszorítások évadján korlátla-
nul jut pénz erre? Meg a majdani elbon-
tásokra is, ha nem akarjuk, hogy időtlen
időig ott díszeljenek.

E nem éppen környezetbarát létesít-
mények túlbujánzásának megvan a jó
oka – tudjuk. Nélkülük nem lehet meg-
védeni az erdőt a túlságosan elszaporo-
dott vadállatok kártételétől.

De mit szólnak mindehhez a magán-
erdők gazdája? Eddig bízhattak benne,

hogy ha megreggelizik a vaddisznó-
konda az ő erdejükben, vacsorára már
átmegy az államiba, az ottani makkot
megkóstolni. De ha „kikerítjük” a vadat
a legjobb táplálékot és búvóhelyet
nyújtó állami erdőből, a fenntartásuk
terhe a magánerdőkre hárul. És hol lesz
megállása a vadnak, ha a magánerdő-
szek is beszállnak ebbe a kerítésépítési
versenybe? Bár erre aligha lesznek ké-
pesek. Nekik saját zsebből kellene épí-
teni, ellentétben az állami erdők
kezelőivel, akiknek semmi sem drága,
mert a kerítések terheit - közvetve - az
adófizetők viselik.

És mit szólnak a hivatásos ter-
mészetvédők? Mit szól például az a ha-
tóság, amelyik ki akarja vágatni egy
méhésszel a méhese mellé ültetett
akácfaakat, mondván, az akácfa „tájide-
gen” ottan? A drótkerítés nem tájidegen
az erdőben?

A messziről jött idegen a világ leg-
gazdagabb népének vélhet bennün-
ket. Kerítésépítésben világelső va-
gyunk!

Kétes dicsőség!

Reményfy László

Grétsy László az erdészeti szaknyelvről

Valószínűleg kevéssé ismert erdész-
körökben, hogy a nemrég 75. születés-
napja alkalmából magyar örökség díjat
kapott kiváló nyelvész az erdészeti
szaknyelvről is foglalkozott.

1966-ban, az Erdészeti Egyesület
százéves jubileuma alkalmából az
Egyesület felkérésére előadást tartott
egyesületünkben az erdészeti szak-
nyelvről. Előadása annyira érdekes és
gondolatébresztő volt, hogy biztosra
vettem: szövege meg fog jelenni az er-
dészeti szaksajtóban. Tudomásom sze-
rint ez nem történt meg.

Hogy milyen mély benyomást keltő
és tanulságos volt az előadás, arra elég
annyit említenem, hogy több mint 40 év
elteltével is emlékszem az előadás főbb
gondolataira, pedig hát a téma nem igá-
zán kapcsolódik saját szakmai érdek-
lődési körömhöz.

Amikor most felvázolom akkor el-
hangzott néhány megállapítását, egyrészt
ösztönözni szeretném az illetékeseket,
hogy közöljék le a kiváló tanulmányt,
másrészt ezúton szeretném köszönten
a sokunk által tisztelt professzort.

Nyelvész szemmel pillantva az erdész-
eti szaknyelvre, az első benyomás

nem rossz, állapította meg (körülbelül) a
Tanár úr. Jobb, magyarosabb, mint pél-
dával az orvosi szaknyelv. Már csak azért
is, mert sok népnyelvi, magyar, nem pe-
dig német vagy latin szó került bele. De
azért akadnak kifogásolható szóalkotá-
sok is, mint például a véderdő szó: nem
derül ki belőle, hogy az erdő véd, vagy
védendő erdőről van-e szó! A Tanár úr
aligha tudta, hogy Lessenyi professzor
annak idején milyen dörgedelmei közt
emlegette azokat, akik nincsenek tisztá-
ban a véderdő szó jelentésével; pedig
ilyen egyszerű lett volna a megoldás:
védőerdőnek kellett volna (kellene!) ne-
vezni! Természetesen más, kifogásolha-
tó szakszóról is hallhattunk, meg szeren-
csés szóeleményekről is, de annyi év
után már nem emlékszem ezekre (mint-
ha a „böhönc” tetszett volna az előadók-
nak). Nagyon megmaradt azonban a Ta-
nár úrnak egy igen elgondolkozató
mély észrevétele, melyet mentegetőzve,
bocsánatkérések közepette adott elő. Át-
tanulmányozva száz év erdészeti szak-
sajtóját, arra a megállapításra jutott, hogy
körülbelül a negyvenes évek elmúltával
a hazai erdészeti tudományban bizo-
nyos stagnálás állt be.

Mire alapozta ezt a látéletet az erdész
szakmában járatlan nyelvész létére? Arra,
hogy az említett időszak utáni szaksajtó
nyelvében nem talált változást, fejlődést;
márpedig ahol nem fejlődik a szaknyelv,
ott nem fejlődik a szakma!

Aligha vitatható, hogy látélete találó
volt. A Rákosi-korszak igazán nem volt a
magyar erdészeti tudomány aranykora, hi-
szén akkoriban az erdészet feladata – leg-
alábbis a politikai vezetők szemszögéből
nézve – főként az elvtársi vadászatok, he-
likopteres vadirtások szervezése, miniszte-
riális erdei kéjlakok berendezése volt.

Elzárva a nyugati erdészeti tudomá-
ny időszerű irányzataitól, s valójá-
ban a szovjet eredményektől is, tényleg
stagnált a hazai erdészettudomány.
Amint erdészeti vonatkozásban nálunk
is szerepet kapott az informatika, a bio-
metria, az ökológia, a környezetvéde-
lem, új szakkifejezésekkel gazdagodott
az erdészeti szaknyelv, igazolva Grétsy
professzor fenti megállapítását.

Ritkán esik meg, hogy egy kívülálló
olyan találó, hasznos észrevételt tegyen
az erdészszakmát illetően, mint Grétsy
professzor.

Hajdu Endre